

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Evy Lukotkové, v právní věci žalobkyně: **L.V.**, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, odbor životního prostředí, se sídlem v Brně, Kounicova 67, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru životního prostředí, ze dne 10. 8. 2009, č.j. SČ/23946/1/2009/NAM, **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 2.000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 8. 2009, č.j. SČ/23946/1/2009/NAM, byla zamítnuta námitka žalobkyně proti exekučnímu příkazu na přikázání pohledávky ze dne 9. 7. 2009, č.j. SČ/23946/1/2009/EXPŘ, který byl vydán Magistrátem města Brna, odborem životního prostředí, oddělením správy poplatků za komunální odpad, z důvodu nezaplacení poplatku za komunální odpad za kalendářní rok 2002.

Proti označenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, ve které namítala, že platební výměr ze dne 4. 11. 2003, č.j. ŽP/49364/03 (na základě kterého byl vydán exekuční příkaz), byl rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 4. 12. 2006, č.j. 112565/2006, zrušen. Platební výměr se tak nemohl stát vykonatelným a vymahatelným, jak se tvrdí v

odůvodnění exekučního příkazu. Doplnila, že v exekučním příkazu není uvedeno, kdy byl označený platební výměr doručen. Kromě uvedení čísla jedacího nebyl v odůvodnění exekučního příkazu platební výměr dále blíže specifikován, ač by kromě čísla jedacího mělo být uvedeno i konkrétní číslo platebního výměru. Vzhledem k tomu, že v exekučním příkazu je uvedeno, že platební výměr je splatný dne 29. 12. 2003, domnívala se, že se jedná o platební výměr ze dne 4. 11. 2003. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí uvádí, že nezamýšlel vydat exekuční příkaz k vymození platebního výměru ze dne 4. 11. 2003, ale k platebnímu výměru z pozdějšího data, o kterém žalovaný tvrdí, že byl žalobkyni doručen dne 1. 2. 2006. Pokud by exekuční příkaz byl vydán k vymození až tohoto platebního výměru, není možné, aby tento platební výměr byl splatný dne 29. 12. 2003, tedy k datu předcházejícímu datumu doručení platebního výměru. Pokud pak žalovaný tvrdí, že platební výměr ŽP/49364/03 byl žalobkyni doručen dne 1. 2. 2006, nelze s ním souhlasit, neb tohoto dne nemohl být doručen z důvodu, že žalobkyně v období od září 2005 do června 2006 pobývala v zahraničí. Zásilku převzala matka žalobkyně (H. V.), která ji žalovanému vrátila s tím, že se žalobkyně zdržuje mimo území České republiky, přičemž tuto adresu i sdělila. Ke způsobu doručení platebního výměru ze dne 1. 2. 2006 se vyjádřil i Krajský úřad Jihomoravského kraje v rozhodnutí ze dne 26. 2. 2008, který konstatoval, že za platné doručení platebního výměru č.j. ŽP/57084/03 nelze považovat ani zaslání ze dne 25. 1. 2006 v zásilce, kterou převzala matka žalobkyně dne 1. 2. 2006. Kromě toho, že žalobkyni nemohl být platební výměr dne 1. 2. 2006 platně doručen, žalovaný ani neprokázal, že v zásilce ze dne 1. 2. 2006 byl kromě platebního výměru č.j. ŽP/57084/03 obsažen také platební výměr č. ŽP/49364/03. Vzhledem k tomu, že ji platební výměr nebyl doručen, nemohla být žalobkyně vyzvána v souladu s § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o správě daní a poplatků“ či „ZSDP“), k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě výzvou č.j. ŽP/9546107 ze dne 27. 6. 2007. Žalobkyně dále namítala, že § 12 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o místních poplatcích“), stanoví, že pokud poplatník nebo plátce nesplní svoji poplatkovou povinnost stanovenou obecně závaznou vyhláškou obce, lze dlužné částky vyměřit nebo doměřit do tří let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla. Poplatková povinnost na místní poplatek za komunální odpad za rok 2002 vznikla v roce 2002. Tříleté období, ve kterém byl žalovaný oprávněn dlužnou částku vyměřit, uplynulo dne 31. 12. 2005. V roce 2006 již tedy nebylo možné, aby správní orgán platně doručil platební výměr, na základě kterého byla stanovena poplatková povinnost za rok 2002. V petitu žaloby navrhla zrušení exekučního příkazu ze dne 9. 7. 2009, č.j. SČ/23946/1/2009/EXPR.

Krajský soud k tomuto petitu poznamenává, že podle § 2, § 5 a § 68 a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), se lze domáhat ve správním soudnictví ochrany toliko po vyčerpání řádných opravných prostředků. Ze správního spisu přitom vyplývá, že proti označenému exekučnímu příkazu podala žalobkyně opravný prostředek - námitky (o kterých žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 10. 8. 2009, č.j. SČ/23946/1/2009/NAM). Z tohoto důvodu považuje krajský soud za žalobou napadené rozhodnutí (§ 65 a § 71 s. ř. s.) právě rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2009 a nikoliv exekuční příkaz, který tomuto rozhodnutí předchází.

Krajský soud dále poznamenává, že žalovaný doručil k žalobě písemné vyjádření, ve kterém po rekapitulaci řízení v souzené věci zejména uvedl, že břemeno poplatkové povinnosti zatěžuje podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o místních poplatcích fyzickou osobu, která má v obci trvalý pobyt. Žalobkyně byla v Brně hlášena k trvalému pobytu od 22. 1. 1999 do 23. 2. 2004. Poplatková povinnost jí vznikla na základě obecně závazné vyhlášky

města Brna č. 4/2002. poplatkovou povinnost však dobrovolně nesplnila. Ve smyslu ustanovení § 11 zákona o místních poplatcích má poplatník povinnost (podle konkrétní sazby poplatku obsažené v obecně závazné vyhlášce) vypočítat si výši poplatku a zaplatit ho v termínu splatnosti určeném obcí rovněž v obecně závazné vyhlášce. Teprve v případě nesplnění této povinnosti ze strany poplatníka vydává obec rozhodnutí, kterým je platební výměr. Zákonná povinnost úhrady místního poplatku není přímo ovlivněna ani množstvím skutečně vytvořeného odpadu, ani tím, zda se taková osoba vůbec v místě svého trvalého pobytu zdržuje. Žalobkyně svoji povinnost nesplnila ani na základě upozornění, proto byla dne 3. 9. 2002 upomenuta na nedoplatek, který i přesto nezaplatila. Správce poplatku vyměřil dlužnou částku za rok 2002 platebním výměrem ze dne 4. 11. 2003, č.j. ŽP/49364/03, který nabyt právní moci fikcí dle § 17 odst. 5 ZSDP. Platební výměr byl žalobkyni doručen v roce 2003 a správce poplatku neměl důvod zpochybňovat doručení fikcí, a to na základě údaje České pošty o tom, že adresát si zásilku nevyzvedl v úložní lhůtě. Žalovaný doplnil, že žalobkyně převzala výzvu k úhradě nedoplatku v náhradní lhůtě č.j. ŽP/24214/04 dne 23. 7. 2004 a prokazatelně se tak o doručení platebního výměru v roce 2003 dozvěděla. Podle žalovaného navíc neexistují důvody zpochybnění doručení v roce 2006, kdy byl žalobkyni platební výměr rovněž doručen. Žalovanému se vrátila řádně vyplněná doručenka. Pokud žalobkyně namítá, že zásilku převzala matka, vyplývá z toho pouze nezákonné chování ze strany doručovatelky i matky, která se podepsala jako dcera. Žalovaný dále doplnil, že odvolání proti výzvě bylo postoupeno odvolacímu orgánu dne 31. 8. 2006. Výzva byla zrušena odvolacím orgánem a spisový materiál byl vrácen dne 5. 3. 2007. Správce poplatku dne 27. 6. 2007 vyhotovil novou výzvu k úhradě v náhradní lhůtě č.j. ŽP/9546/07, která byla převzata žalobkyní dne 14. 7. 2007. Dne 9. 7. 2009 byl odeslán exekuční příkaz, který byl dne 18. 7. 2009 převzat žalobkyní. Dne 4. 8. 2009 nabyt exekuční příkaz právní moci a dne 11. 8. 2009 byla vymáhaná částka uhrazena plátcem - bankovním ústavem GE Money bank. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Před tím, než se Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“ či „soud“) začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (ve smyslu ustanovení § 68 a § 70 s. ř. s.).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 odst. 2 s. ř. s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba je důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta námitka proti exekučnímu příkazu, tedy rozhodnutí vydané v rámci vymáhání daňových nedoplatků. Vymáhání daňových nedoplatků je upraveno mj. v § 73 zákona o správě daní a poplatků.

Podle § 73 zákona o správě daní a poplatků platí, že:

(1) Nezaplatí-li daňový dlužník splatný daňový nedoplatek včetně nedoplatku na pokutách uložených podle tohoto zákona v zákonné lhůtě, vyzve ho správce daně, aby daňový nedoplatek zaplatil v náhradní lhůtě, nejméně osmidenní, a upozorní ho, že po uplynutí této

náhradní lhůty přikročí bez dalšího k vymáhání daňového nedoplatku. Proti výzvě se lze odvolat ve lhůtě patnácti dnů. Odvolání nemá odkladný účinek.

(2) Vymáhání lze zahájit i bez výzvy, pokud hrozí nebezpečí, že účel vymáhání bude zmařen, nepřistoupí-li se k vymáhání neprodleně.

(3) Vymáhání nedoplatku provádí správce daně, u něhož je daňový dlužník evidován, daňovou exekucí. O provedení exekuce může správce daně požádat též soud nebo soudního exekutora).

(4) Exekuční titul pro daňovou nebo soudní exekuci je: a) vykonatelný výkaz nedoplatků; b) vykonatelné rozhodnutí, jímž se ukládá peněžité plnění; c) splatná částka zálohy na daň.

(5) Výkaz nedoplatků se sestavuje z údajů evidence daní a musí obsahovat přesné označení daňového dlužníka v prodlení, druh daně, výši nedoplatku na této dani, údaje o původní splatnosti dlužné daně, den, k němuž je výkaz nedoplatku sestavován, a doložku vykonatelnosti.

(6) Daňová exekuce se provádí vydáním exekučního příkazu na: a) příkázání pohledávky na peněžní prostředky daňových dlužníků na účtech vedených u bank a spořitelních a úvěrních družstev nebo jiné pohledávky; b) srážku ze mzdy, jiné odměny za závislou činnost nebo náhrady za pracovní příjem, důchody, sociální a nemocenské dávky, stipendia apod.; c) prodej movitých věcí; d) prodej nemovitostí.

(7) Pro výkon daňové exekuce se použije přiměřeně občanského soudního řádu. Ministerstvo v dohodě s Ministerstvem spravedlnosti České republiky upraví obecně závazným právním předpisem podrobnosti postupu při výkonu daňové exekuce, zejména způsobu řešení střetu exekuce soudní a daňové.

(8) Exekuční příkaz se doručuje daňovému dlužníkovi nebo ručiteli a dalším osobám, kterým jsou exekučním příkazem ukládány povinnosti. Všechny tyto osoby mohou proti němu podat do patnácti dnů námitky. O námitkách rozhodne správce daně, který exekuci nařídil. Pokud byla zahájena exekuce podle odstavce 2, je proti exekučnímu příkazu připuštěno odvolání, stejně jako u výzvy podle odstavce 1.

Krajský soud se nejprve zabýval tím, zda je označené rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné ve správním soudnictví. Dřívější judikatura (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2004, č.j. 3 Afs 6/2003-62) totiž rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu považovala za akt spadající do oblasti výkonu práva, jemuž chybí v § 65 odst. 1 s. ř. s. předpokládaný právní obsah rozhodnutí, které lze napadnout žalobou ve správním soudnictví. Z recentní judikatury však plyne, že rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu je rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a tedy rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví. K tomu viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, ze dne 26. 10. 2005, viz č.j. 2 Afs 81/2004-54, publikovaný pod č. 791 ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 3/2006, přístupný i na www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť prováděním daňové exekuce dochází vždy přinejmenším k zásahu do vlastnického práva garantovaného čl. 11 Listiny základních práv a svobod; s ohledem na čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod

nemůže být takové rozhodnutí vyloučeno ze soudního přezkumu. Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č.j. 8 Afs 4/2005-125, přístupný rovněž na www.nssoud.cz.

S odkazem na výše uvedené Krajský soud v Brně věcně přezkoumal napadené rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu. Při tomto přezkumu byl však Krajský soud v Brně vázán úzkými mezemi přezkumu, neboť z judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž plyne (k tomu srov. vedle shora citovaných rozhodnutí i rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č.j. 8 Afs 4/2005-125), že soudní přezkum rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu nemůže zpochybňovat souslednost a logickou provázanost jednotlivých fází daňového řízení. Námitkami proti exekučnímu příkazu proto nelze účinně brojit proti samotnému nedoplatku, stanovenému samostatným správním rozhodnutím, a rovněž následný soudní přezkum může být zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné vybočení z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce.

Z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu tak jednoznačně plyne, že soudní přezkum rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu je přezkumem omezeným, který může být zaměřen pouze na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému, apod., tedy na otázky týkající se samotného výkonu rozhodnutí, nikoliv však již na přezkum předcházejících fází řízení, resp. správních aktů z těchto fází generovaných. Do uvedených mezi přitom zcela jistě zapadá i otázka existence, resp. vykonatelnosti exekučního titulu. Právě takovou námitku žalobkyně v žalobě uplatnila. Zpochybňovala totiž existenci, resp. vykonatelnost předmětného exekučního titulu. Krajský soud proto zkoumal, zda je tato námitka důvodná.

Jak vyplývá z odůvodnění exekučního příkazu ze dne 9. 7. 2009, č.j. SČ/23946/1/2009/EXPR, ten byl vydán na základě exekučního titulu – platebního výměru č.j. ŽP/49364/03. V exekučním příkazu se totiž uvádí, že důvodem jeho vydání je, že „*dlužník nezaplatil vyměřenou částku ke dni vydání exekučního příkazu podepsanému správci daně podle vykonatelného platebního výměru č.j.: ŽP/4963/61/03 splatného dne 29.12.2003, za kalendářní rok 2002, na místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů.*“ Důvodem (exekučním titulem) pro vydání předmětného exekučního příkazu byl tedy právě platební výměr č.j. ŽP/49364/03 splatný dne 29. 12. 2003. Ve správním spisu se přitom nachází pouze jeden platební výměr č.j. ŽP/4963/61/03, který mohl být splatný již dne 29. 12. 2003, a sice platební výměr vydaný dne 4. 11. 2003. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí považuje za exekuční titul platební výměr, který měl být žalobkyni doručen dne 1. 2. 2006 (k tomu srov. bod 2 odůvodnění rozhodnutí žalovaného, kde se uvádí, že „*platební výměr (tj. exekuční titul) č.j.: ŽP/49364/03, který Vám byl doručen rovněž převzetím dne 1.2.2006 (řádně vyplněná dodejka Vaším jménem), byl krajským úřadem ponechán v platnosti.*“). Žalovaný tedy dovozuje, že exekuční příkaz se opírá o platební výměr, který měl být žalobkyni doručen až v roce 2006. Takový závěr se však z exekučního příkazu ani podle krajského soudu učinit nedá. Uvedl-li totiž správní orgán v odůvodnění exekučního příkazu, že exekuční příkaz je vydáván z důvodu, že žalobkyně nezaplatila „*vyměřenou částku ke dni vydání exekučního příkazu podepsanému správci daně podle vykonatelného platebního výměru č.j.: ŽP/4963/61/03 splatného dne 29.12.2003*“, je třeba souhlasit se žalobkyní, že se jednoznačně jedná o platební

výměr ze dne 4. 11. 2003 a nikoliv o platební výměr z pozdějšího data; není totiž možné, aby se jednalo o platební výměr vydaný později, než byl splatný. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí evidentně považuje za exekuční titul jiný platební výměr, než o který se opírá exekuční příkaz, přičemž jejich rozpor ani nikterak nevysvětluje. Jinými slovy, exekuční příkaz a rozhodnutí žalovaného se rozcházejí v označení exekučního titulu, v důsledku čehož není krajskému soudu zřejmé, který platební výměr byl v předmětné věci vlastně exekučním titulem. Jednoznačná identifikace exekučního titulu přitom tvoří podle krajského soudu esenciální předpoklad řádného nařízení, resp. provedení exekuce. Teprve na základě jednoznačně označeného exekučního titulu lze hovořit o titulu ve smyslu § 71 odst. 1 a 4 zákona o správě daní a poplatků, na základě něhož lze následně nařídit, resp. provést exekuci. V opačném případě totiž není ani možné řádně soudně přezkoumat, na základě čeho vlastně byla exekuce vedena a tedy se zabývat i její důvodností, jakož i přiměřeností ve smyslu shora citované judikatury (rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č.j. 8 Afs 4/2005-125, či rozsudku téhož soudu ze dne 26. 10. 2005, č.j. 2 Afs 81/2004-54). Ostatně nemožnost jednoznačné identifikace exekučního titulu nevede ani k právní jistotě účastníka řízení (vůči němuž byla exekuce vedena), která je imanentní součástí právního státu. K tomu srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 12. 1996, sp. zn. III. ÚS 232/96, či nálezy ze dne 8. 6. 1995, sp. zn. IV. ÚS 215/94, jakož i např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2006, č.j. 8 As 3/2006 - 91, či rozsudek téhož soudu ze dne 13. 5. 2004, č.j. 1 As 9/2003-90).

Z výše uvedených důvodů proto krajskému soudu nezbylo než rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), ve kterém je vázán shora vyslovenými právními názory (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). S ohledem na to, že v daném případě není zřejmé, co bylo exekučním titulem, je podle krajského soudu nadbytečné zabývat se ostatními námitkami, neb ty jsou od vyřešení této otázky bytostně odvislé. Pro podporu těchto závěrů odkazuje krajský soud podpůrně i na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č.j. 9 Afs 57/2007-49, či rozsudek ze dne 14. 5. 2009, č.j. 7 As 12/2009-73, kterým byl potvrzen rozsudek zdejšího soudu v obdobné věci (jímž byl zrušen exekuční příkaz jiného správního orgánu z obdobných důvodů). Krajský soud současně poznamenává, že žalovaným jednoznačně dovozovaná existence poplatkové povinnosti žalobkyně (k tomu srov. obsah správního spisu a vyjádření žalovaného) ještě neznamená, že by bez dalšího mohla být ignorována zákonná ustanovení pro vyměření poplatkové povinnosti, resp. pro její následné vymáhání. Teprve na základě respektování všech zákonných ustanovení lze poplatek řádně vyměřit, popř. následně vymoci. Z tohoto důvodu je nutné, aby správní orgán respektoval všechna zákonná ustanovení pro vyměření poplatku za komunální odpad, resp. pro jeho následné vymození, která jsou v dané věci normována zejména ustanoveními zákona o místních poplatcích, resp. ustanovením § 73 zákona o správě daní a poplatků. V opačném případě nelze hovořit o zákonně provedeném vyměřovacím řízení, resp. exekučním řízení. Nad rámec výše uvedeného krajský soud poznamenává i to, že měl-li být exekučním titulem platební výměr ze dne 4. 11. 2003, nelze odhlédnout ani od toho, že ze správního spisu vyplývá, že žalovaný zaslal žalobkyni výzvu (ze dne 23. 7. 2004, č.j. ŽP/24214/04 ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků) k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě (který vznikl na základě nezaplacení poplatku za komunální odpad vyměřeného platebním výměrem ze dne 4. 11. 2003, č.j. ŽP/49364/03). Jak přitom rovněž vyplývá ze správního spisu, kodvolání žalobkyně byla tato výzva zrušena rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 4. 12. 2006, č.j. 112565/2006 (které nabylo právní moci dne 13. 1. 2007), a to mj. z důvodu, že označený platební výměr ze dne 4. 11. 2003, č.j. ŽP/49364/03, nemohl být žalobkyni řádně doručen, neboť se v době jeho

doručování nezdržovala v místě svého trvalého bydliště a není tedy vykonatelným rozhodnutím (exekucním titulem). Podle krajského úřadu přitom může být podle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků vymáhán pouze splatný a vykonatelný nedoplatek. S těmito závěry Krajského úřadu Jihomoravského kraje zcela souhlasí i zdejší soud, neboť mají oporu v právní úpravě, resp. správním spisu. Podle § 17 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků (ve znění platném a účinném v době doručování předmětné písemnosti) totiž platilo, že nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, uloží doručovatel písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a příjemce o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si příjemce písemnost do patnácti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se příjemce o uložení nedozvěděl. Z toho tedy plyne, že náhradní doručení bylo možné pouze za splnění podmínky, že se adresát v místě doručení zdržoval. Pokud se na adrese nezdržoval, nelze dovozovat fikci doručení. Jinými slovy, pokud má být dovozována existence náhradního doručení, je nutné, aby se adresát doručení písemnosti v místě doručení zdržoval, což znamená i to, že jeho nepřítomnost musí být pouze přechodná, resp. dočasná. V předmětné věci přitom žalobkyně doložila správnímu orgánu, že se v místě doručení nezdržovala; dlouhodobě pobývala v P., na adrese Z. 3. Lze tedy pochybovat o tom, zda platební výměr ze dne 4. 11. 2003 vlastně nabyl právní moci, resp. vykonatelnosti. I s tímto aspektem dané věci se bude muset žalovaný v dalším řízení zabývat, neboť bez vykonatelného rozhodnutí nelze exekuci provést (§ 73 odst. 1 a 4 zákona o správě daní a poplatků).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci plně úspěšná (soud zrušil žalobou napadená rozhodnutí), soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení v plné výši, neboť současně neshledal existenci důvodů, které by měly vést, byť i jen k částečnému nepřiznání těchto nákladů. Z důvodu, že žalobkyně nebyla v řízení zastoupena advokátem, sestává se náhrada nákladů z částky 2.000,- Kč, kterou žalobkyně vynaložila za soudní poplatek.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 23.2.2011

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu